

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbătă.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Prenumeratiune nouă

la

„Telegraful Român”

care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe anul 1885, cu prețul cel mai moderat, ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumeratiune se trimit mai cu înlesnire pelângă asignațiuni postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerantului, al comunei unde se află cu domiciliul, și eventual al poștei ultime se fie scrise bine, ca să se poată ceti.

Se atrage atențiunea on. domni abonați, al căror abonament se sfârșește cu ultima Decembre 1884, a-și înnoi din vreme abonamentul, pentru ca să nu fie espeditura silită a sista, sau a întârșia cu espedirea foiei*).

Editura „Telegrafului Român” în Sibiu.

* O înlesnire foarte mare în espedițiune se face prin lipirea unei fășii de adresă dela abonamentul ultim.

Sibiu, 9 Ianuarie.

Desvoltarea pacinică și normală este prima condițiune a existenței și consolidării unui stat. Desvoltarea pacinică, prin care se se promoveze interesele patriei și a le singuraticilor în special, căci aceste interese nici odată nu pot veni în colisiune unele cu altele.

În veacul nostru civilizațiunea a făcut mari progrese. S'a dechiarat aproape pretutindenea egalitatea omului înaintea legii și pre această basă s'a format în oameni alt sinț de drept, și nu ca înainte de anul 1848.

În special statul nostru a fost tare și puternic. Era adecă viuă consciința în oameni că statul nostru dă garanții sigure fie-cărui cetățian de a se desvolta conform firei sale, și, dacă este harnic, tot cu firea sa se urce scara oficiilor în stat, până la gradul cel mai înalt.

Românii din firea lor oamenii păcei s'au treșit cu loialitatea înrădăcinată în inima lor. În ochii românului domnirea — sau puterea — este dată dela Dumneșeu și ea dela Dumneșeu fiind dată — numai bună poate fi. Fiind ea bună, trebuie să reverse darurile în mod egal asupra tuturor.

Românul nici odată n'a cerut, n'a pretins garanții materiale. În ochii lui împăratul este perfecțiunea încarnată, de aceea românul toate le face în numele împăratului.

S'au făcut și se continuă nedreptățiuri față cu românii, cari chiar și la omul cel mai flegmatic pun sângele în mișcare neobicinuită.

Noi am răbdat, căci am creșut și credem că toate vor avea sfârșit în cele din urmă, și noi din pășaniile noastre vom lua pildă pentru viitoriu.

Nu mai astfel se poate esplica forma și cuprinsul, cu cari prezentăm publicului nostru nouele uneltiri îndreptate contra naționalității noastre.

Noi cunoaștem firea românului, și de aceea preferim a ni se insinua lipsă de patriotizm pentru ținuta noastră moderată. În măsura cu care se aruncă vrășmașul mai cu furia asupra noastră, noi ne impunem tact și moderațiune. Când ne vom perde speranța în îndreptarea lucrurilor și vom ajunge la convingerea, că curentul pus cu atâta fanfaronadă în mișcare nu se poate delătura pre calea constituțională în cadrul legilor noastre, atunci nu ne vom sșia a o spune, că ce rolă joacă desperațiunea unui popor în lupta de rassă.

Și noue nu ne mai este permisă amăgirea. Lupta de rassă este pusă la ordinea șilei, și dacă este vorba de deslegarea ei, noi nu mai putem sta indiferenți. Răbdarea românului este proverbială. „Meg van az oláhban a ține minte” încă nu este invențiunea noastră.

În lupta de rassă noi am luat rola de raportori de pe câmpul de bătăia. Cu chipul acesta reproducem tot ce se întâmplă în și afară de sobor. Cetitorii nostri apoi luând informațiuni despre planurile urieșe ale vrășmașilor nostri, vor îngrijii de măsurile de apărare.

Declararea de răsboiu este fătășă și de tot cutezată. Fătășă căci ea este îndreptată cu deosebire contra noastră, cari valahisăm cu ridicata, ca apoi nobilii valahisați să-și uite de neamul lor; cutezată căci ea este făcută sub pavăza științei.

S'au format o seamă de reuniuni îndreptate pe față în contra noastră, se vor lăși preste întreagă țeara, formând ca și la ciur, tot atâtea găuri în pavăza, pre care împăratul o ține în puternica sa mână, și sub care noi vom persista a predica că suntem scutiți.

Pavăza este puternică, și ea numai prin asemenea găuri se poate slăbi. Vor fi având oare planul cei cu găurile și pentru eventualitatea, când se va sparge pavăza, și de sub ea nu vor sări nici

săcui colonisați pre câmpie cu scop de a maghiarisa, nici săcuiențele netrebnice de pre la orașe ungurești, ci un milion de soldați, scâlțați în sânge pentru apărarea patriei, care începe a licita loialitatea și patriotizm după cunoștința limbei ungurești?

Chemarea reuniunilor deocamdată se reduce la agitațiune. Se va agita, ca pretutindenea se se formeze astfel de reuniuni; se va agita, ca organele administrative să caute căi și mijloace spre a promova maghiarisarea; se va agita ca orașele să primească pretutindenea rolul de conducători; se va agita, ca posesorii de pre Câmpie și marii proprietari să nu mai primească în servițiu români, ci numai săcui; se va agita ca orașele să dea drumul la săcuiențele aplicate în servițiu, și în locul lor se aplice fete de român cu scopul de a maghiarisa prin servitori pre oameni cu stare — și prin oameni cu stare pre servitori; se va agita, ca industrieșii să primească români ca ucenici, și apoi să-și maghiarizeze; se va agita, ca să se înființeze în Ardeal o bancă ipotecară, ca prin ea să se maghiarizeze etc. etc.

Agitațiunea este în turbare — cu poetul vorbind. Pacinicul cetățian va fi persecutat în școală, persecutat în familie, persecutat în fii sei aplicați la industrie sau comerț, de vre-un progres în limba sa — Doamne ferește, și toate aceste persecuțiuni pe basa legii, care pe hârtie dechiară sântă neconturbata conviețuire a cetățianului.

În schimb pentru atâtea agitațiuni noue nu ne este ertată nici apărarea, căci apărarea noastră se califică de agitațiune. Este bine poate că am ajuns și asemenea vremi.

Dumneșeu știe cu ce jertfe materiale și intelectuale susținem câte-va diare românești, cari cu rară bărbăție susțin în popor credința și alipirea cătră tron și constituția acestei nefericite patrii. Aceste diare trebuiesc șterse de pre fața pământului.

Dumneșeu știe cu ce greutate s'a înființat aici în Sibiu un institut de credit și economii, care a fost fericit a ști combina interesele acțiunilor cu cele ale publicului mare. De preste 10 ani acest institut cu hârnicia albinei adună fagur lângă fagur, și produce miere pentru noi toți. În pace și fără șgomot institutul și-a continuat activitatea, parte mare din noi l'a privit cu neîncredere, ca să nu șicem dușmănie, el însă și-a urmat drumul. A trebuit să fie viuă consciința în oameni că sunt pre bună cale, și mare, de tot mare amărăciunea noastră vedând că maghiarisarea se isbește și de acest unic institut economic al nostru.

FOIȚA.

Curierul Literar.

Sumariu: Scriitorii apuseni, popoarele balcanice și tractatul din Berlin. — Dl baron d'Avril și studiile sale în „la Revue du Monde Latin” asupra Slavilor față cu lumea latină. — Panславismul și paugermanismul.

Atrasesem mai lunile trecute atențiunea cetitorilor „Românului” asupra publicațiunilor făcute de scriitorii apuseni, cari dau câte un ocol prin provinciile balcanice, și apoi, întorși în țeara lor, ei pun la cale, în elegante volume, starea lucrurilor din orientul Europei.

Mulțămiam atunci, cum vom mulțămi totdeauna publicistilor luminați ai Europei pentru că atrag luarea aminte a compatrioților lor asupra istoriei și etnografiei Europei orientale; dar ne permiteam atunci și ne vom permite totdeauna a nu crede toate soluțiunile ce denses dau cestiunei orientului drept perfecte și, prin urmarea, drept menite a face, dintr'un condeiu, desevășita fericire a popoarelor care trăiesc între Carpați și basinul Med teranei. — Vorbind de cartea vicontelui de Caix de St. Amour și în urmă de aceea a dlui Léger, reamintiam cele ce creșură în toată vieța lor, în privința populațiunilor și cestiunii orientului, Michelet, Edgar Quinet, St. Marc Girardin și împreună cu denses cei

cari studiaseră cu de amăruntul configurațiunea peninsulei balcanice.

A espune numai starea cestiunei, diceau meritați apărători ai naționalităților balcanice, și tot va fi pentru scriitor un merit de căpetenie. Alții vor veni după densus și, ajutându-se cu datele și luminile adunate de el, va putea să se încerce.... să se încerce a găsi mijloacele prin care, mulțămindu-se dreptele cerințe ale fie-cărui popor balcanic, se se poată întemeia în peninsula o pace și o frăția îndelung dăinuitoare.

Din această școală, care e aceea a bunului simț în diplomație, și ai cărei membri devin din ce în ce mai rari în rëndurile scriitorilor apuseni, face parte și dl baron d'Avril, vechiu diplomat frances în Europa orientală, și astăzi unul din scriitorii cei mai autorisați a studia și a judeca problemele și enigmele cestiunii orientului.

Întors, de anul trecut, din America de Sud (Chili) unde reprezenta republica Francesă, dl d'Avril s'a apucat earășii, cum dicea dl Thiers, de „iubitele sale studii.” Aceste studii, pe care le-a urmărit mereu de sunt șecimi de ani la mijloc, sunt privitoare numai și numai la cestiunile Europei orientale. — Fost agent la noi în România; cunoscând Turcia și provinciile ei din „L'Orient Express” ci din căruța pe postă; posedând una din cele mai avute colecțiuni de cărți, diare, memoriuri și acte diplomatice privitoare la Turcia și țările circumvecine, dl d'Avril

este poate așii în Franța, și chiar în toată publicistica apuseană, unul din rarii scriitori cari sunt într'adevăr indrituiți a vorbi despre peninsula balcanică și despre noua fisionomie ce a dat tractatul din Berlin acestei peninsule.

După ce plenipotențiarilor marilor puteri europene și dederă ceea ce se numia odinioară *osculum pacis* sărutarea păcei, mulți scriitori, iuți la fire ca și la condeiu, se pronunțară îndată asupra meritelor și demeritelor actului internațional, subț-semnat în palatul Radziwill din Berlin.

Pentru a-l fi studiat însă numai în unele din părțile sale; pentru ai fi arătat cauzele cele mici, care, mai curând s'au mai târșiu, il vor face se treacă la dosarul actelor bētrâne, rēșfoite numai de istorici; pentru a căuta cu luare aminte dacă cele ce se hotărșiseră împregiurul mesei verșii din Berlin se potriveau bine cu starea lucrurilor din provinciile Turciei, ori din contră se loveau în capete, — trebuiau cunoștințe mai numeroase și de o altă natură.

Pentru aceasta, scriitorul trebuia să lase la o parte generalitățile, partea transcendentă a tractatului, ideile cele mari *grande envergure*; să calce din provincie în provincie pe terenul solid al istoriei particulare; să studieze și presentele fie-cărei naționalități; și în fine, comparând drepturile *ab antiquo* ale fie-cărora cu nouele prescripțiuni ale tractatului din Berlin, să vadă dacă opera diplomației europene e bună sau rea, adecă dacă are sau nu șorți de viață și

Agitațiunea contra institutului este în curgere, și noue și de cătră unii de ai noștri ni se va lua în nume de rău că înregistrăm fapte.

Greutăți cu ridicata, sarcini comune inventate de jidanii cei mai inventioși, calamități elementare, toate acestea mână în mână conlucrând, au slăbit poporul până la os.

Lipit pământului bietul om își trage bucătura dela sine, și-și face școală, sustine pre învățătoriu, tot asemenea biserica și pre preot. Un păstoriu chemat a paște vietățile necuvântătoare ale românului este în mai bune condițiuni ca și un învățătoriu chemat a forma mintea și inima fiitorului cetățean.

I se rumpe omului inima la constatarea adevărului. Agitațiunea este în turbare. Copilul în traiștă cu mămăligă rece și dascălul cu salariu de 10 fl. pe un an, trebuie să se peardă ani întregi spre a corăspunde legii, care prescrie că trebuie să înveți ungurește, de și la rezultat în veci nu va conta nime.

Sermenele scoale! De nevoieșe ce sunt trebuie să mai care apă cu ciurul prin luna lui cuptoriu cu scopul de a sădi mărăcină în grădina, de unde trebuie să scoți cu furca polomida.

Așa este parola Țilei. Și noi înregistrăm ca simplii cronicari cele se întâmplă:

„*Qui habet tempus, habet vitam.*“ Nouă su e de ani ungerii au trăit, având timpul întrebuițat așa după cum fu el întrebuițat. În Țilele noastre un curent nebunatic cere tot spirit maghiar, amalgamisarea elementelor din Ungaria și Transilvania și ferberea lor în marele casan al maghiarisării. Și aceasta până se mai poate, căci timpul e scurt.

„Magharii ne spun că ei „*non habent tempus*,” este permis oare naționalităților, ca ele din vechia Țicere classică se tragă concludiunea?

Ne mărginim a constata, că desvoltarea luată acuma de maghiari nu este nici pacinică, nici normală. În cât ea va consolida statul — *das bleibt dahin gestellt.*

Resunet la resunet.

Cursul ideilor domnului Beksics este cunoscut cetitorilor noștri din articolul dsale reproduș în numărul 2 al Țiarului nostru. Țiarul guvernamental „Magyar-Polgár” din Cluș în numărul din 10 Ianuariu a. c. sub titlul „*Viszhang*,” resunet publică la locul prim următoarele:

Gustav Beksics despre articolul seu reproduș eri Țice: Articolul este sunet numai, culmele Carpaților trebuie să deie resunetul.

Ne grăbim din parte-ne a-i împlini această speranță. În grabă ne-a prevenit numai bucuria ce am simțit, vedând că ideia reuniunii de maghiarisare ardelene a cucerit teren în cercuri lungi, preste culmea carpatină, în țeara mamă, și a stărnit atențiunea meritată, și aprețiere și în capitală. Aceasta este o situație de tot favorabilă și încuragătoare, pe care numai în timpul din urmă o am putut esperia. Mai nainte de tot puțin se interesau de noi cei din Ungaria cea veche. Și cercurile normative din capitală nu arare-ori deveniau nervoase la amintirea lucrurilor specifice ardelene.

Nu este mirare, că lăsați noi de noi, am rămas îndărăpt pe calea civilizațiunei. Nu este deci mirare, dacă ajungând de-asupra slăbiciunea noastră, ne-a paralisat activitatea. Dela început încă mic a fost aici numărul ungerii-

de reușită. Cu alte cuvinte, precum cei iuți la fire și aprigi la condeiu făcuseră diplomația „cu ridicata,” îndată după subț-semnarea tractatului; tot astfel cei care vedură și cunoșteau încurcatele ițe ale intereselor orientale, aveau să purceadă cu încetul și cu o încordată luare aminte; să nu uite nici un element, nici un factor fie el cât de mic, din cei cari alcătuesc euațiunea balcanică, — făcând adecă ceea ce s'ar putea numi diplomația „cu de-amăruntul.”

Astfel a făcut dl baron d'Avril în câte-va numere ale *Revistei lunei latine*, studiând atât tractatul dela Berlin față cu România, Serbia, Bulgaria, Rumelia orientală, etc., cât și nouile cestiuni de diplomația actuală cari au născut din prescripțiunile acelui tractat.

Am semnalat aci, la timpul cuvenit, vr'o câte-va din studiile în cari dl d'Avril arată că renașterea adevăratei Românie nu poate fi de cât felositoare pentru Țgreața Europă, și am arătat cetitorilor români numerile *Revistei* în cari aceste studie se aflau.

Acum, în fasciculele dela 25 Maiu și 25 Iuniu, dl d'Avril lămurește o altă cestiune tot atât de însemnată, — și poate mai oportună, căci ea e menită, credem a îndrepta una din multele credințe greșite sau fantastice cari, adeseori, spuntă, ca din chiar senin, în mintea scriitorilor apuseni și-i face de discută a *perle de vue* și fără nici un temei.

lor. Printre valorile viforoase ale timpurilor trecute în poziția noastră espusă, și mai tare ne-au împușinat. Pușinătatea numerică nu s'a putut suplini prin forța și spriginul moral, căci între noi și patria mamă a lipsit legătura organică, care putea să fie cea mai dreaptă și naturală mijlocitoare a simțului patriotic și a însufleșirii.

Cu încetul s'a făcut îndreptare și în privința aceasta. *Acuma cu drept ne putem ținea de mădulari ai corpului Ungariei.* Forțele ni s'au contopit tot mai mult, și pulsarea sângelui țerei mame, este totodată și pulsarea noastră. Această îndreptare, această naturală împregiurare numai așa se poate esplica, că cu era constituțională începând am deschis porțile cercurilor noastre electorale înaintea pionerilor din țeara mamă. Partidele din opoziție la început ne imputau această procedere și nu odată am fost espuși la săgețile sarcasmului lor. Mai târziu au răcunoscut și ei corectitatea acestei proceduri, și au urmat și ei exemplul nostru. Cu chipul acesta s'a întărit simțul unității de interese, și țeara mamă deveni pentru noi isvor de forță morală.

Colo preste munți (înțelege în Ungaria, red „T. R.”) tot mai mult se ocupă cu noi, importanța părților ardelene din punct de vedere național și al patriei din Ți în Ți căștigă teren în convingerile oamenilor. Această împregiurare ne electrisează și pre noi, ne îmbărbătează, ne împintenă la fapte, și ne face atenți, ca să privim cu băgare de seamă împregiurul nostru, să ne organizăm pentru opera cea mare, a cărei țintă este: „**Întărirea patriei prin întărirea maghiarismului.**”

Acest spirit comun, această opinie publică a sădit în noi ideia reuniunii de maghiarisare. A trebuit să ne treșim numai, ca apoi să vedem necesitatea imperativă a acestei mișcări. Treșirea nici acuma nu este prea târziu, dacă ne vom pune serios pe lucru, nu vom face gură ca de obicei, ci în adevăr vom și face ceva, după cum cere spiritul timpului.

În eluțarea scopurilor staverite cu precisiune de această mișcare, punctul de gravitare al faptelor cade asupra societății. Statul nu poate impune nimăru spirit, de care are trebuiță succesul scopurilor noastre. Fără societate, nu se poate produce spirit maghiar, numai ea poate produce puterea, ce disoalvă opera cea măreață.

Nu cultura este aici principalul, ci spiritul. Din interesanții cicluri de articoli despre referințele din Ardeal, publicați tocmăi acuma în Țiarul nostru, putem vedea că la noi maghiarismul are preponderantă putere culturală. Cu toate acestea nu noi asimilăm, ci necultura (să Țicem prostimea *nivelettenség* red. „T. R.”) ne asimilează pre noi. Da, căci ne lipsește activitatea consciă și fără întrerumpere, care deși nu atacă, totuși țel puțin resistă. În toate se vede la noi indiferentismul, ca și când ne-am fi obosit, ca și când ne-am fi enervat. Nu putem afirma, că s'a stins din noi „agitațiunea spre lucruri mai înalte.” Știm bine că ajungând rēul la carne vie, sau arșindu-ne lumina la degete, maghiarismul se stie încă însufleș, și face minuni, însă numai la prima însufleșire.

Și cu aceasta cel mult reocupă terenul pierdut, de cucerire nici vorbă. Cucerirea se poate face numai prin activitate statornică, îndelungată și de toate Țilele. Și la aceasta se recere spirit corăspunșătoriu.

Producerea acestui spirit poate fi prima chemare a reuniunii pentru maghiarisare. Celelalte apoi vin dela sine.

Prin aceste meditațiuni nu voim să mergem până la raportul dintre reuniunile existente. Aceasta va fi de importanță practică numai atunci, când vom putea avea cel puțin două astfelu de reuniuni. Și atunci însăși vieța va naște acest raport. Principalul este, ca acuma să înfiinșăm cel puțin o reuniune.

Noua cestiune, studiată de dl d'Avril e aceea „Slavilor față cu lumea latină.” Distinsul diplomat urmărește întâiu pas cu pas cari sunt nouele condițiuni politice ce s'au creat Slavilor balcanici prin tractatul dela Berlin; enumeră adecă, satisfacțiunile ce li s'au hărăzit în 1878.

Să ne înțelegem în treacăt, asupra cuvântului satisfacțiune, care, în exemplul de față, e luat în sensul seu tecnic și eminent diplomatic, adecă, cu acest sens, poți să fi pe deplin satisfăcut și de loc mulțămit. Bunăoară, se dedese Rusiei la Berlin în 1878 deplină satisfacțiune, dar această nesdravănă satisfacțiune nu orea pe principele Gorciakof, să-și muște degetile de ciudă și să Țică Țarului Alecsandru II: *tout est à recommencer*, trebuie să o luăm dea capul. Tot astfel cu micile principate balcanice și carpatine cari, tot la Berlin, fură pe deplin satisfăcute și de loc mulțămite.

Ceea ce constitue partea principală și de un interes general al studiului dlui d'Avril este cap IX, în care dsa ne arată și ne probează ceea ce presa latină apuseană și răsăriteană ar trebui să creadă asupra slavismului panslavismului, antislavismului — gogorițe hazlii cu cari publicistii germani turbură din când în când apele pressei europene, pentru a pescui dēnșii mai lesne și mai mult cele ce voesc.

Și într'adevăr, pentru ca panslavismul și urmările lui să se poată cel puțin susține, ar trebui să

Cum se o producem însă pre aceasta, pre cea dintăi? În această privință presa a ventilat mai multe idei practice. Comisia restrinsă tocmăi astăți ține conferență, și deja mănă vom și primii pași. Avem firma speranță, că vom putea scrie despre concluse demne de scopul urmărit.

Înainte de toate însă se cere de pre acuma, ca și provincia să se ocupe îndetăiu cu această idee. Spre acest scop cerem mai mult zel dela colegii noștri din provincie. Și noi credem că aceasta se va și face, dacă și mai departe vom aușli din inima patriei voci de îmbărbătare, ca și mai de curând însufleșitorul esemplu al lui Beksics Gusztáv.

De câte-ori scriem despre acest obiect, totdeauna accentuăm, că mișcarea noastră nu este îndreptată contra naționalităților conlocuitoare. Avem de țintă lășirea limbei ungurești, prin aceasta însă nu voim să strimtorim celelalte limbi.

Am neglijat în trecut multe, multe trebuie să repărăm de present. Această conștiință ne nutrește zelul nostru; în lumea materialistică de așli să dăm mai mare atențiune existenței noastre căci această existență este prima condițiune spre a ajunge celelalte interese concrete.

Scopuri mari numai cu mari rezoluțiuni se pot ajunge. De câte ori scriem despre acest obiect, totdeauna ne cuprinde o tainică jale.

Dumneșeu ne-a pus aici pre acest pământ și a întocmit lucrurile astfel că noi pas de pas să fim avisați la cea mai bună concordiă, spre a ne putea salva existența.

Frații maghiari loviți de boala grandomaniei se pun în luptă cu spiritul timpului și Ți de Ți sădesc discordia între noi și ei, atentând pe față la existența noastră națională.

Și-au luat de măcsimă a vieței ipotesa falsă, că statul acesta numai ca stat pur național maghiar are vitalitate. De aici au tras consecunțe.

Ca statul să fie maghiar, trebuie să-i nivelăm suprafața. De stărpit nu putem stărpit pre aceste naționalități deși am avea predispozițiuni barbare împrumutate dela frații, cărora pentru atrocitățile de pre câmpiile Bulgariei le-am cântat osanele prin meetinguri și deputațiuni cu sabii de onoare.

Uciderea trupească o condamnă lumea cultă. „**Noue însă nu ne trebuie cultură,**” none ne trebuie numai spirit. La vietățile fără rațiune acest spirit se numește instinct. Așa hiena are instinctul de desgroapă morminte, lupul omoară turma întreagă, și apoi se îndestulește cu o singură gertfă, tigrlu rēvnește după sânge virginal, și așa celelalte după soiuri.

Ca lucrarea să poată merge fără rezervă, i s'a denegat ori ce legătură cu cultura. Cu chipul acesta s'a putut plănui moartea morală, întocmai ca și la zuluși moartea trupească.

Resunet la resunet. Primim situația în toate consecunțele. Una însă ni-o rezervăm, căci ea este speciala noastră însușire strămoșească.

În apărarea noastră nu vom perde din vedere „**postulatele culturei și ale civilizațiunei**” căștigate în crâncene revoluțiuni prin părăie de sânge.

Aceasta nici chiar față cu frații maghiari cari prin originea lor de rassă orientală — mint keleti faj — se simt dispensați dela observarea postulatelor culturei europene în al patrulea pătrariu din secolul al XIX. (a se vedea Magyar Polgár, Nr. 15 a. c. Red. „T. R.”)

Deci: resunet la resunet.

ne inchipuim ca fiind cu puțință o Rusie care s'ar întinde din Kamciatka până la Praga, și dela Spitzberg până la Salonic. Așli, se cunoaște de toți ce va se Țică, cum stă și cum va sta prietenia Cechilor, Sărbilor și Bulgarilor cu imperiul Rusiei. Lăcă dela congresul din Berlin, când entusiasmul era încă proaspăt, și când fumul luptelor și aburii victoriei nu se risipira, principele Gorciakof mărturisea c'un fel de duioasă întristare — tare șăgalnică pe chipul stafidit al cancelarului rus, — că: „se întâmplă adese de faci slușbe unui preten, și el în loc să-ți fie mai preten pentru aceasta, și se face vrășmaș. Acest adevăr, continua cu adēnca melancolie bētrănul diplomat, e și mai potrivit în politică.”

Vorbind astfel cancelarul împăratului Alecsandru al II se ducea cu gândul la sērbi și bulgari a căror recunoștință și „absolut devotament” pentru pravoslavnicul imperiu al Țarilor d'atunci încă se clătinau foarte. Principele Gorciakof însă nu învinovăta pe nimeni, căci vedea tare bine că nu are drept a face aceasta. Tot astfel și astăți, adevărații oameni de stat ai Rusiei nu învinovătesc tinerile popoare balcanice cari nu vor și nu țin să se alipească ca edera de trunchiul bētrănelor imperie ci se silesc să înalte singure fruntea cătră cer, și singure să se împotrivesc în contra vijeliilor de tot felul.

Așli, mai mult de cât ori când, fie-care voiește să fie cu al seu. „Noi și cu ai noștri” cum Țice

Correspondențe particulare

alc „Telegrafului Român“.

Nocrichiu, 31 Decembrie 1884. Dle Redactor! Inimicul liniștii și al păcii comune din tractul nostru, în special însă al meu mai jos subscrisului, altcum fără de nume, după cum cetesc în foaia „Tel. Roman“ din 20 ale curentei Nr. 152 cu datul Agnita s'a scrintit rău de afacerile noastre petrecute în sinodul protopresbiter al preoțesc din 1 Novembrie a. c. în vreme ce nu știe cum mai rău ar descredita persoana mea și a ginerului nostru preotul Nicolai Moldovan dela Vêrd. Mi pare și mie rău că-l doare așa tare și s'a scrintit așa rău de vorbirea mea ținută preoțimeii cu aceea ocaziune; dar apoi fiind că s'a făcut la timp și a fost dreaptă, ce-i pot și eu acuma ajuta, mai vêtos că a fost provocată chiar de densusul încă de mai înainte. Se poate că rămânând eu și acum în tăcere fără de al reflecta i-ar fi ajutat mult morbului cel bântue, la ce eu nici că-m batem capul al reflecta, dacă nu ar fi întortocat dlui înțelesul cel adevărat al vorbirei mele de atunci făcându-o aceasta, nu pot se retac în vreme ce amintirea densusului că eu cu aceea ocaziune aș fi rugat preoțimea ca să se abată dela ordinul Escelenției Sale de a nu alege membrii pentru sinodul electoral și că aș fi conjurat pe preoțime a stăruî din toate puterile, ca în sinoadele parochiali să se aleagă numai indiviđi din tract, nu este adevărată; despre ce actul oficios va dovedi la timpul și locul seu așa, după cum s'a dis în sinod pe baza legei și pe impregiurările timpului; ear nu după cum afirmă corespondentul rêtăcios, — și tot așa nu este adevărat, că unul dintre preoți ar fi șters de pre ședula altauia numele preotului nostru Iacob Bologa dela Marpod despre care impregiurare dovedesc contrariul ședulele scrutate în ședință. Apoi nici că presupun eu după părerea corespondentului, că preotului Iacob Bologa s'e fi întemplat așa ceva pentru că dacă da, știea densusul să facă întrebuintare de drept încă atunci fără să se lase apărat acum de corespondinte în chip nefolositoriu.

Ce presupun eu este că corespondentul fără nume, muștrat de conștiința sa că nu scrie adevăr în pomenitul articolului nici nu l'a subscris, ce altcum trebuia dacă crede că poate sta față în față. O a făcut aceasta singur că neputându-i eu da lângă oficiul ordinaru cel ocupă și altul neordinariu, de atunci plămădește și dospește la ură și discordiă, în finea finelor numai în detrimentul seu; pentru că despre activitatea mea ca preot vorbește parochia mea însăși, și despre cea de adm. protopopesc de 30 de ani, protopopiătul întreg, ale căror stări adevărate cu întortocarea densusului ale transpune sub alt înțeles numai în pustiu se ostănește.

Resping deci cu indignațiune toată procedura densusului intenționată cu articolul sus amintit revocându-i în memorie, că eu precum cu toți frații în Christos din tract susținând disciplina, am știut tracta și pertracta ori ce cestiune oficiosă de interes general și personal așa, cât după putința impregiurărilor pe mine nu am lăsat nefolosit, ce și cu densusul am făcut, pe care dacă nu l'am putut cum va satisface întru toate față de lege, nu am a purta eu vina și de aceea în dar cearcă a-și isbândi. Apoi are să știe dlui că ori cine ar deveni de protopresbiter, cu anevoie putându-i nimeri gustul, nu va lucra după dictația densusului.

țeranul român; *fruitorque fama sui*, cum dicea marele istoric al Romei.

Ceea ce odinioară, a dat naștere ideii panslavismului, era o altă idee, posibilă în secolul XVIII, ideea ortodoxismului, care și-a beut banii, și pe care dela Petru cel mai mare și până la Nicolae I, Țarii Rusiei o agitară pentru trebuințele politice lor față cu Sultanii din Constantinopol.

Astăzi ortodoxismul, ca semn de unire al popoarelor slave, e dispărut cu desăvârșire. Încă din 1869, dupăcum ne spune dl d'Avril, sârbii și bulgarii patrioți arătară cu elocință că sunt milioane de slavi cari nu sunt ortodocși și cari, totuși fac parte din grupurile slave, menite a întocmi odată confederațiunea naționalităților balcanice.

Ori cum ar fi însă, ceea ce rămâne adevărat și recunoscut chiar de publicistii din Moscva și din Petersburg e că panslavismul, astfel cum densusul năstrea din ortodoxism, și astfel cum, pentru al lor folos, ni-l arată scriitorii germani, e cu neputință a mai fi apărut și propoveduit printre popoarele slave din centrul și sudostul Europei. Toți chiar și cei mai tineri, precum sunt bulgarii, voiesc să meargă, pecăt în puterintă le va sta singuri, liberi și independenți.

Ș'apoi, adevăratul slav, care cu inimă dorește rădicarea și propășirea rasei sale, nu este acela care ține din suflet să vadă o Rusie întindându-se, cum

Te rog drept aceea dle Redactor a face loc și acestor puține rënduri în prețitul jurnal ce redi-giați, drept orientare publicului cetitoriu.*)

G. Maier,
adm. protopresbiter.

Varietăți.

* (Postal). Pentru postul de magistru postal la Apahida, se deschide concurs.

Condițiuni: Contract de oficial și fl. 100 cautiune.

Emolumente: Salariu 200 fl., pausal 40 fl., de cancelarie, 860 fl. pausal de transport.

Suplicile sunt a se adresa în termin de trei săptămâni la direcțiunea de postă din Sibiu.

* (Postal). Cu 16 Ianuarie a. c. oficiul de postă din Elisabetopole se preface în oficiu erarial de classa a II. și astfel toate lucrările ținătoare de postă se vor duce prin servitori de postă la locuința adresatului prelungă condițiunile obicinuite la asemenea servițiu.

* (Postal). Se deschide post de magistru postal în Zsidve — comitatul Târnavei mici.

Emolumente fl. 120 ca salariu, pausal de cancelarie fl. 40, pausal de transport fl. 300.

Condițiuni: Contract de oficial și cautiune 100 fl.

Suplicile să se trimită în 3 săptămâni la direcțiunea postei în Sibiu.

* (Sântirea apei). Din Oreștie ni se scrie, că în ziua de Botezul Domnului s'a sêvârșit de cătră preoțimea noastră sântirea apei la riu într'un mod solemn. O companie din garnisoana deacolo a asistat în pline parade la acest act solemn. Un public numeros din toate clasele au dat sêrbătorei o espresiune imponentă.

* (Sinod parochial). Alaltă-eri la oarele 9 dimineața s'a convocat sinodul parochial din Sibiu cetate la ședință ordinară pe după ameađi la 3 oare.

S'au prezentat 12 membri sinodali.

Noul paroch, domnul protopresbiter Simeon Popescu, deschide sinodul prin o cuvântare potrivită în care cere ajutoriul acestei corporațiuni bisericesti la rezolvarea agendelor legate de competența sinodului, la care vorbire domnul profesor Dr. D. P. Barcianu în numele sinodului salută pre noul paroch, promițând succursul sinodului la toate afacerile, prin cari se va promova binele bisericeii.

S'a pus apoi la ordinea ăilei raportul comitetului și rațiociniul anual. Ne fiind însă gata nimica sinodul s'a prorogat pe 26 Ianuarie a. c.

Unii cereau ca sinodul pentru acel termin să se dechiare în permanență.

Sinodul s'a ținut în sala cea mare a seminarului. Elevii cari tocmai acuma fac studiile teoretice în masse au luat parte la acest sinod spre a vedea cum se practică constituțiunea la biserica centrală care ar fi să fie model întru toate.

Pre noi ne doare practica dată elevilor din seminaru. Dacă nu este raport, nu rațiociniu, nu se consideră ordinațiunile protopresbiterale, atunci să nu se țină sinoade de model în fața elevilor, căci ăice-se: vai de sminteală, dar vai de acela prin care vine sminteala în lume.

diserăm dela Kamciatka la Praga și dela Spitzberg la Salonic; adevăratul slav este cel care năzuește din resputeri a da fraților sei o civilizațiune care să asigure polonilor, cechilor, bulgarilor, sârbilor, rutenilor, croaților și slovenilor o individualitate distinctă, și capabilă a se împotrivi vârtejului doboritor al Pangermanismului.

Acesta există: efectele i se vêd pe fie-care ăi; urmările i se pot calcula până la una; în contra lui luptă în toate ăilele cugetătorii și ăiaristii slavi.

Nolumus germanisari a devenit cuvântul de ordine al tuturor popoarelor de rassă slavă. Densusul stă scris pe stindardul de luptă al patrioților din Bohemia, cari vor rămănea astfel cum au fost din timpurile străbune; ear adevărații binefăcători ai ginteii slave sunt cei *qui certant pro germanisatione vitanda* cari se străduiesc ca să se ferească de germanisare.

Pangermanismul constituie adevărata primeșdie, ear nu panslavismul, după cum le place a scrie diplomaților și autorilor din Viena și din Berlin, și după cum cred căte odată și unii din scriitorii și din oamenii de stat ai Franciei și Angliei și ai Italiei. Drept aceasta, slavii scriitori și cugetători, cari judecă și vêd în cotro merg lucrurile și tind impregiurările, au dat congenerilor lor ca un cuvânt de ordine general pe ađi mult repețitul: *nolumus germanisari* — nu vom să ne nemțim.

„Românul.“

Gion.

* (Acluse la reuniunea de maghiarisare.) ăiariul din Cluș — „Magyar Polgár“ în numărul 15 dela 30 Ianuaru, a. c. publică niște documente privitoare la revoluția din 1784.

Inceputul s'a făcut cu o suplică a Madamei Török Anna née Hollaky adresată comisariului guvernial Daruváry Iankovics Antal.

Suplica e scrisă cu multă amărăciune și și mai multă ură națională.

Cuvintele „tolvaj oláh“ *tolvajság, dühös rebelis tolvajság* se repetesc ca frunza și earba.

Al doilea document este rugăciunea de toate ăilele rostită în biserica din Deva de „ref. ecclesiae predicator“ Incze István.

Rugăciunea e curioasă în felul seu. În entusiasmul seu preotul se ruga astfel: nu permite puternice Doamne ca poporul ăstfel Dumneđu să mai continue cu devastarea, *ci pune-i verigă pe nas, întoarcel cu rușine în visunia sa*.

Publicarea acestor documente este chemată a provoca „agitațiunea“ pretinsă de Beksics.

În anii trecuți domnului Barițiu i s'a făcut proces de presă pentru publicarea unor documente inocente din 1848.

Domnul Kon Robert și face merite tocmai la timpul potrivit.

Țineți minte oameni buni!

* (Publicațiune.) Conform conclusului adunării generale comittse ținute în 29 Decembrie 1884 sub Nrul protocolului 248 locurile acelor reprezentanți comittsi, cari au devenit vacante, se vor suplini prin alegere, care se va efeptui în 26 Ianuarie a. c.

Aceasta se aduce la cunoștință publică cu acel adaus, că:

1. Lista virilistilor rectificată pre anul 1885 dinpreună cu consemnarea membrilor aleși și a conspectului al membrilor acelora, a căror mandat a espirat sunt espuse intuițiunei publice în localitățile ambelor magistrature cetățenești și la oficiile comunale.

2. Alegerile se vor efeptui în următorul mod, și anume:

- a) cercul electoral I a cetății Sibiu va alege în sala „comunității Sibiu“ 1 membru;
- b) cercul electoral I a cetății Sebeș va alege în sala „comunității din Sebeș“ 1 membru;
- c) cercul electoral II a cetății Sebeș va alege în sala „hotelului cetățenesc“ 3 membri;
- d) cercul electoral al Seliștei va alege în sala „oficiului pretorial din Seliște“ 1 membru;
- e) cercul electoral al Cisnădiei va alege în sala „oficiului comunal“ 1 membru;
- f) cercul electoral Slimnic va alege în sala „oficiului comunal din Slimnic“ 2 membri.

3. Toți aceia, cari sunt inđuși în consemnarea alegătorilor de ablegat dietale pre anul 1885 posed dreptul activ și pasiv de alegere.

4. Alegătorii sunt în sensul § 34, alinea 2, a art. de lege XLII—1870 îndreptățiți a designa lângă fie-care comisariu de alegere căte 4 membri de încredere.

Sibiu, în 17 ianuarie 1885.

Vicecomitele.

* (ăiariu nou). În Tulcea a apărut un nou ăiariu „Dunărea de jos.“

Îi dorim succese și viață lungă.

* (Spice.) Cetim în ăiariul „Dunărea de jos“ din Tulcea. Ni se comunică că mai multe Doamne și Domnișoare din societatea înaltă a acestui oraș au luat inițiativa unei societăți cu scopul de a scoate din conversațiunea românească cuvintele franțuzești, sau franțuzite ca *bonjour, bonsoir, merci, madame, mademoiselle, monsieur* etc.

Toți membrii cari ar rosti unul din aceste cuvinte în timpul conversațiunei românești vor fi amenđați.

Sumele ce se vor încassa într'un timp anumit se vor întrebuinta în folosul sêracilor orașului.

Domnilor, feriți-ve de controlul duducelor.

Se vorbește că un singur domn în cursul unui dejun a plătit respectabila sumă de 5 lei. Zăpăcit sau de bună voe?

Mutatis mutandis și la noi s'ar potrivii de minune și s'ar potea aplica cu succes.

* ăiarele americane ne povestesc următoarele:

La o nuntă în Carolina de Sud, la care erau de față mai multe doamne și domni neinsurați, un ténér advocat făcu următoarea propunere: Membrii neinsurați ai societății aleg din sinul lor un president, care va jura să păstreze secretul confidentelor ce i se vor face; apoi fiecare domn și doamnă va scrie numele seu pe o bucată de hârtie și de desupt numele persoanei ce ar dori să aibă ca soț în calea vieței; în cas când o doamnă și un domn s'ar potrivii la dorințe presidentul va face cunoscut persoana

nelor în cestiune acest desiderat; celelalte bilete se vor păstra secrete.

Acest plan primit a fost pus în executare și rezultatul a fost... două-spre-zece părechi.

Dacă la noi s'ar întrebuița acest sistem? Se vor găsi oare două dorințe egale?

„Dunărea de jos.“

* (Prelegere publică). Reuniunea femeilor române din Arad și provincie va da prelegere publică, Dumineca în 25 Ianuarie nou 1885 la 6 oare seara, în sala institutului pedagogic-teologic pentru fondul scoalei de fete, ce dorește a înființa. Dl prof. de teologie V. Mangra va tracta despre „Mărirea și căderea lui Mihai Viteazul. Prețul de intrare: pentru familie: 1 fl. v. a., pentru persoană: 50 cr., pentru studenți: 20 cr.

* (Cutremururile de pământ.) Pare că s'a constatat la Observatorul rigal din Bruxelles că efectele cutremurului de pământ care a avut urmări atât de îngrozitoare în Spania s'a simțit până în Belgia, și pare că, după constatațiunile făcute în această privință, s'a produs sau o depresiune sau o rădicătură a coajei pământului.

Observatorul din Bruxelles n'are instrumente speciale destinate a semna și a studia cutremururile de pământ; aceste fenomene nu se manifestează de cât foarte rar în această țeară și în totdeauna într'un mod foarte puțin simțitor.

Așa dar, a doua și după cutremurul de pământ din Spania, s'a constatat în principal stațiune meteorologică de pe Boulevard a Observatorului Bruxelles cu unul din orologiile astronomice ale stabilimentului se oprise și că un altul mergea într'un mod regulat.

Ciasornicarul însărcinat să reguleze aceste pendule observă că coloanele pe cari stau numai era verticale.

În seara aceleși zile, dl Lagrange, astronomul, venind să facă observațiuni cu luneta astronomică, observă asemenea că acest instrument deviasă și că nu mai era vertical.

Din aceste fapte pare a rezulta că mișcarea ondulătoare care s'a produs cu atâta intensitate în Spania s'a propagat în depărtare, și că are ca urmare de a modifica într'un mod permanente denivelarea pământului. Această modificare nu este apreciabilă, și a trebuit derangarea instrumentelor de o simțibilitate extremă, cum sunt orologiile și lunetele astronomice, pentru ca cineva să-și dea seamă.

* (Un sat japonez la Londra.) Cător-va artiști și industriali le-a venit ideea de a da Londra tabloul unui adevărat sat japonez, populat de adevărați japonezi, cari să se ocupe cu fabricarea adevăratelor obiecte japoneze. Industrialii și artiștii au adus din Iokohama materialuri de construcțiune și o mulțime de supuși ai lui Mikado, și cu aceste elemente au instalat la Humphrey Hall, Knightsbridge, un sat japonez care, cu micile sale case de forme atât de fantastice, cu culori atât de străluci-

toare, pare că a fost transportat în total din Japonia la Londra. Un membru din *high life*, sir Rutherford Alcock, a presidat la deschiderea acestei expozițiuni japoneze pre care toată lumea se duce să o vadă, căci satul japonez, compus din cinci strade, este cu adevărat sinteza exactă a orașelor și obiceiurilor, a populațiunii și a activității Japoniei; toate felurile de clădiri sunt reprezentate, de la casa deschisă publicului unde se bea ceai și pâine la templul budist, unde se ridică în mijlocul parfumurilor, Ameda, zeul oamenilor, și Oshakka, zeul dobitoacelor; aici se găsește dela sculptura de fildeș pâine la fabricarea reșinei și a renumitelor lanterne. Toate tipurile japoneze sunt adunate în acest sat, de la bătrânul de secs bărbătesc pâine la tinerele frumuseți femești cari întorc toate capetele la Iokohama. Abia s'a deschis expozițiunea și este deja de rigoare în lumea elegantă de a merge să ia ceaiul în satul japonez de la Humphrey Hall, sau de a merge să vadă dimineața pe Japonezele cari dansează sau pe Japonezii cari fac exerciții de arme, cum este obiceiul da merge într'o și la Operă, intralta la Tattersall, într'alta la concertele populare.

(Un prânz chinezesc.) Un comersant german, aflându-se în Shanghai pentru afaceri de negoț, a fost invitat la masă de un fruntaș chinez din Peking. Într'o foare germană comersantul descrie acest prânz, spuindu-și părerea asupra fie-cărei mâncări:

„Masa era de mai nainte încărcată cu 22 castroane de desert și luminată de 10 lămpi mari, ale căror sticle erau zugrăvite multicolor și înconjurată cu ghirlande de sticlă șlifuită și cu ciucuri de mătasă. Bucatele se aduceau pe rând și servitori le prezentau întâiu celor mai în vârstă și mai cu viață dintre invitați.

Bucatele au fost următoarele: Porumbei cu ciuperci felii de bambus fraget, fiertură — delicios gust. 2. Untură de porc în aluat copt, un fel de gogoși — de minune. 3. Ouă de purumbei în ciorbă — foarte bun. 4. Cuiburi de rindunici chineze cu felii de șuncă și de bambus (o substanță cleioasă) — escelent. 5. Carne de pasere cu felii de bambus și cu cuperci fierte — gust bun. 6. Rață cu bambus și un fruct ca ghinda — bunicel. 7. Ficat de porc prăjit în unt de ricină — prost. 8. O mâncare japoneză: scoici cu pește și jumări de porc — greșos. 9. Cozi de caracatiță cu felii de bambus și șuncă, gătite în unt de ricină — fără acest unt grozav ar fi fost bun. 10. Bucăți de pasere, șuncă și porumbei, turnat de asupra albuș de ou — foarte gustos. 11. Carne de pesti deosebiți cu bambus și ciuperci — nu știai ce mânânci, dar era mai mult prost de cât bun. 12. Șuncă de purcel feartă în sucul seu — prea delicat. Aci a intervenit o pauză, în care a luat fiecare nerghelul în gură și se jucau da degetele. Apoi au urmat alte bucate. 13. Broască festoasă cu ouăle ei în unt de ricină — groaznic la gust. 14. Piept de pasere cu varză acră — nu prea delicat. — Litchis proaspete, fructul cel mai bun al Chinei și portocale mari, bune. În

timpul mesei se bea numai ceai slab fără zahar și Samion, un vin de orez, ce se bea cald, ca și ceaiul și este o beutură îngrozitoare.“

* (Bălciu de neveste.) Cetim în „Românul“ Superintendentul din Castle-Garden, Statele-Unite, continuă a primi în fie-care și scrisori, prin cari este rugat de persoane ale alege câte o soție dintre imigrantele ce sosesc din Europa. Eată un specimen din acestea scrisori:

„Dle aveți, ve rog, obligența de a da această scrisoare uneia din junele femei sosite de curând la Castle Garden și doritoare de a intra în corespondență cu un fermier din Canada Talia mea este de 5 picioare și 11 zoli cântăresc 180 livre, și trec între cei ce au o bună turnură, și număr tocmai 22 de ani. A-și dori ca dama mea să aibă cam 5 picioare și 3 zoli înălțime și o greutate de 150 livre, ochi negri încântători, o față zimboitoare și tot un asemenea caracter. Dacă găsiți vre una care să întrunească aceste condițiuni, vă rog a-i trimite prezenta scrisoare. Știind că dvoastră primiți multe scrisori de asemenea natură, ve rog a-i ținea seamă și de prezenta, și dacă juna damă ar voi să-mi trimită fotografia sa, să o facă, la rândul meu îi voi trimite și eu pe a mea cu cea mai mare plăcere.“ Semnat Willson, Port Burwell, comitatul de Elgin, Ontario.

Un cetățean din Nortonville, în Kansas, cere superintendentului de a-i espeda o soție de o taliă mijlocie și de o bună moralitate, cu ochii și părul negru

Un locuitor din Defiance, Ohio dorește o femeie nu tocmai mare, subțirică, plăcută și liberală în vederile religioase.

Un fermier din comitatul Antrin, Michigan, reclamă o soție cu ochi albaștri, un bun temperament și de o taliă masivă.

* (De ale timpului.) A trecut Crăciunul, trecut și Boboteaza, cu vestitul ei ger, și noi tot nu mai avem zăpadă.

Timpul este frumos, un ger sec ne face să uităm că praful ce ne umple ochii, nu este cel bătut de vântul din luna lui Cuptoriu.

Nu știm ce vor dice la iarna seacă economii nostri.

Loterie.

Mercuri în 21 Ianuarie 1885.

Sibiu: 35 2 88 44 62 ~

Bursa de Viena și Pesta.

Din 20 Ianuarie n. 1885.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	—	—
Renta de aur ung. de 4%	96.25	96.30
Renta de aur austriacă	106.40	106 —
Renta ung. de hârtie	92.85	92.70
Datorie de stat austriacă în hârtie	82.90	82.90
Obligațiuni urb. temes. cu clausulă de sorțire	101.75	100.50
Impromutul drumurilor de fer ung.	145.75	145.75
Galbin	5.79	5.76
Nap-leon	9.77 1/2	9.77
Londra (pe baza de trei luni)	123.75	123.75

Nr. 429. [973] 1—3

CONCURS.

Pentru îndeplinirea postului de paroch în parochia de a III clasa din Băcșia, se escrie prin aceasta concurs cu termen de 30 zile dela prima aparițiune a acestuia în foaia archidieceșană „Teleg. Rom.“

Emolumentele sunt:

1. Birul în naturale dela 54 familii o măsură de cucuruz;

2. Folosirea cimiteriului și stola usuată; cari toate computeate la olaltă dau un venit anual de 250 fl.

Doritorii de a ocupa acest post vor avea a-și așterne suplicele de concurs instruite în sensul legilor în vigoare la subscrișul în termenul fipsat mai sus.

Deva, la 19 Decembre 1884.

În conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Ioan Papiu,
protopresbiter.

Nr. 403. [972] 1—1

ANUNCIU.

Neintruninduse toate condițiunile concursului, planurile, prezentate pentru zidirea unei scoale de fete a asociațiunii transilvane, nu s'a putut adopta.

P. T. proiectanți sunt deci invitați a-și ridica aceste planuri dela cancelaria asociațiunii în oarele dela 12—1 a fiecărei și de lucru, pelângă adevărea primirei, cel mult până la 31 Ianuarie n. 1885.

Sibiu în 5 Ianuarie n. 1885.

Comitetul asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român.

Iacob Bologa, Dr. D. P. Barcianu,
v. pres. secretar.

Nr. 402. [967] 3—3

CONCURS.

Pentru îndeplinirea postului învățătoresc din parochia Borgo-Dioseni, devenit vacant prin pensionarea învățătorului Ioan Pahone, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

a) bani gata, cari sunt a se scoate în rate lunare anticipative dela perceptorul fondului școlariu gr. orientali Borgo-Dioseni din Năsăud 240 fl.

b) folosirea grădinei școlare de 3 jugere 15,410 °□, carea computeată în bani face 60 fl.

Suma 300 fl.

Doritorii de a ocupa acest post au de a-și trimite suplicele lor instruite conform legilor școlare vigente,

în termenul prefript subsemnatului oficiu protopresbiteral.

Borgo-Bistrița în 12/24 Decembre 1884.

În conțelegere cu comitetul școlariu.

Simeon Monda,
presbiter.

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de contabil cu 2 oare fișe pe și, la Biserica rom. ort. res. dela Sf. Nicolae de aici, se escrie concurs cu termen până la ultima Februarie 1885 st. vechiu.

Despre sistemul și modalitatea după care este a se purta contabilitatea, cu care este împreunat un salariu de 360 fl. v. a. pe an, se poate lua informațiune dela Epitropia noastră parochială. [968] 3—3

Brașov, 16 Decembre 1884 st. v. Comitetul parochial al Bisericii române ort. res. dela sf. Nicolae.

Nr. 643. [966] 3—3

Edict.

Stana Trușășilă din Măgură, protopresbiteratul Branului, carea părăsit pe bărbatul seu Bucur Coca de 8 ani fără a i-se ști ubicațiunea, se citează prin aceasta a se prezenta înaintea subsemnatului for matrimonial în termen de 3 luni dela prima publicare a acestui edict; căci la din contră procesul

divorțial încaminat se va decide și în absența ei.

Zărnești, 19 Decembre, 1884.

Oficiul presbiteral al tractului Branului.

Traian Meșian,
adm. presb.

Nutreț de vite.

La bunul Haller, din comuna Zoltan (lângă Sighișoara) cumpărat de un consorțiu de locuitori din aceea comună, se află de vândut 40—45 orgii de fân foarte timpuriu făcut și bun, între care se cuprind: 7 orgii otavă, paie de ovės din 400 de clăi, paie de grâu din 130 de clăi, 150 hectoliter de ovės, 80 hectoliter de cucuruz, toate în prețuri foarte moderate.

Pentru acei cumpărători, cari ar cugeta să mânânce cu vitele lor nutrețul menționat pe loc, se va da gratis pășunitul de iarnă până în 20 Aprilie 1885 c. n., mai multe staule (grașduri) și șopuri bine închise, ca adăpost pentru oi și o odaie de locuit pentru păzitori.

Informațiuni esacte se pot prinii în Zoltan dela preotul român G. Vătășan, în Sighișoara dela dl senator Ioan Șandru și în Sibiu dela Direcțiunea Institutului „Albina.“ [969] 3—3 Zoltan, 2 Ianuarie 1885.

Administrațiunea moșiei.